

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Lucii Šternovou v právní věci žalobce: M. M. nar. bytem zast. JUDr. Karlem Polákem, advokátem se sídlem Lorecká 465, Kutná Hora, proti žalované: **Česká republika- Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, o zaplacení částky 3.575.394,-Kč s přísl.

t a k t o

- I. Řízení se zastavuje co do částky 2,702.284,- Kč s příslušenstvím.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 236.600,- Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,5% ročně od 29. 12. 2009 do 31. 12. 2009, ve výši 8% ročně od 1. 1. 2010 do 30. 6. 2010, ve výši 7,75% ročně od 1. 7. 2010 do 30. 6. 2012, ve výši 7,5% ročně od 1. 7. 2012 do 31. 12. 2012, ve výši 7,05% ročně od 1. 1. 2013 do 30. 6. 2013, ve výši 7,05% ročně od 1. 7. 2013 do 18. 12. 2013, a dále od 19. 12. 2013 do zaplacení s ročním úrokem z prodlení ve výši reposazby, stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 7% bodů a platné vždy pro první den příslušného kalendářního pololetí v němž trvá prodlení žalované a dále s úrokem z prodlení z částky 66.500,-Kč ve výši 8,5% ročně od 29. 12. 2009 do 31. 12. 2009, ve výši 8% ročně od 1. 1. 2010 do 30. 6. 2010, ve výši 7,75% ročně od 1. 7. 2010 do 31. 12. 2011, a dále od 1. 1. 2012 do zaplacení s ročním úrokem z prodlení ve výši reposazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 7% bodů a platné vždy pro první den příslušného kalendářního pololetí v němž trvá prodlení žalované, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- III. Žaloba se zamítá co do částky 129.900,-Kč s příslušenstvím.

- IV. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši, jenž bude specifikováno v písemném vyhotovení rozsudku, k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Karla Poláka, advokáta, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou ke zdejšímu soudu domáhá na žalované zaplacení částky 3.500.000,-Kč jako přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu, dále náhrady za ušlý zisk za dobu, kdy byl žalobce ve výkonu trestu ve výši 73.610,-Kč a náhrady škody spočívající v nákladech právního zastoupení ve výši 1.784,-Kč. V odůvodnění žaloby mimo jiné uvedl, že byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 16.11.1993 pod sp.zn. [REDAKCE] uznán vinným trestním činem porušení povinnosti v řízení o konkurzu a vyrovnání podle § 126 trestního zákona a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 18 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou let. Uvedeného trestného činu se měl dopustit tím, že v konkurzu prohlášeným na jeho majetek usnesením Městského soudu v Praze (dále jen MS v Praze) ze dne 2.5.1997 nereagoval na výzvy ustanoveného správce konkurzní podstaty JUDr. Pavla Valouška k předložení seznamu majetku a závazků, účetních dokladů a neposkytoval potřebná vysvětlení tak, aby bylo možno správně zajistit veškerý majetek patřící do konkurzní podstaty. Usnesením ze dne 26.4.2002 Obvodního soudu pro Prahu 10 (dále jen OS pro Prahu 10) vyslovil, že podmíněně odsouzený žalobce se ve zkušební době neosvědčil a že trest odnětí svobody v trvání 18 měsíců vykoná a žalobce byl současně zařazen do věznice s dozorem. Stížnost žalobce proti uvedenému usnesení byla zamítnuta usnesením MS v Praze ze dne 15.8.2002. Trest odnětí svobody žalobce vykonal ve věznici [REDAKCE] v době od 25.4.2003 do 30.6.2004. Dne 30.6.2004 byl žalobce podmíněně propuštěn, přičemž mu byla stanovena zkušební doba v trvání 3 let a byla mu uložena přiměřená povinnost plnit své povinnosti vyplývající z konkurzního řízení vedeného u MS v Praze pod sp.zn. [REDAKCE]. Usnesení MS v Praze ze dne 2.5.1997 čj. [REDAKCE] kterým byl prohlášen konkurz na majetek žalobce bylo usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 13.6.2006 změněno tak, že návrh na prohlášení konkurzu se zamítá, neboť nebyla osvědčena ani aktivní legitimace návrhovatele ani úpadek žalobce. Konkurz na majetek žalobce tak byl nařízen neoprávněně.

Vzhledem k tomuto žalobce podal návrh na povolení obnovy řízení, které skončilo jeho odsuzujícím rozsudkem OS pro Prahu 10 ze dne 16.11.1999. O jeho návrhu však OS pro Prahu 10 rozhodl usnesením ze dne 1.10.2008 tak, že obnova řízení se nepovoluje. Proti tomuto usnesení podal žalobce prostřednictvím svého obhájce stížnost, na základě které MS v Praze usnesením ze dne 3.12.2008 rozhodl o povolení obnovy řízení a zrušil rozsudek OS pro Prahu 10. Následně byl žalobce rozsudkem OS pro Prahu 10 ze dne 7.1.2009 zproštěn obžaloby v plném rozsahu, neboť skutek, který byl předmětem obžaloby, není trestním činem.

Žalobce touto žalobou požaduje ušlý zisk za dobu, po kterou byl ve výkonu trestu a to v souladu s ustanovením § 30 zákona 82/98 Sb. v paušální výši 170,-Kč za den výkonu trestu. Žalobce se domnívá, že není povinen prokazovat ušlý zisk, neboť toto ustanovení zakládá domněnku, že k ušlému zisku v uvedené výši v důsledku výkonu trestu odnětí svobody došlo. Dále poukazuje na to, že v době před výkonem trestu i po tomto výkonu vykonával činnost jednatele obchodní společnosti a je obecně

známou skutečností, že z výkonu činnosti jednatele zpravidla vyplývá finanční odměna a tudíž zisk.

Žalobce dále požaduje škodu, která mu vznikla v podobě vynaložených nákladů obhajoby. Žalobce uplatnil u žalované nárok na náhradu nákladů obhajoby ve výši 14.644,-Kč, žalovanou však byla žalobci přiznána pouze částka 12.860,-Kč, tedy o 1.784,-Kč nižší. Částka 1.784,-Kč představuje zvýšení odměny za sepsání stížnosti proti usnesení o nepovolení obnovy na dvojnásobek podle § 12 odst. 1 advokátního tarifu, což představuje 1.500,-Kč a odpovídající DPH ve výši 284,-Kč.

Dále žalobce požaduje náhradu nemajetkové újmy, která žalobci vznikla v důsledku jeho neopodstatněného trestního stíhání, nespravedlivého odsouzení a rovněž podrobení se tzv. přiměřeným omezením uloženým žalobci nejprve v odsuzujícím rozsudku a posléze v usnesení o podmíněném propuštění a dále nemajetková újma vyplývající z toho, že byl na základě nespravedlivého odsouzení vězněn. Žalobce byl v důsledku tohoto poškozen na své cti a pověsti, přičemž nemajetková újma vznikla po celou dobu, kdy trvaly následky výše uvedeného postupu a rozhodnutí. Žalobce se tedy domnívá, že ke vzniku uvedené nemajetkové újmy došlo již za účinnosti zákona č. 160/2006 Sb. V tomto ohledu považuje za nesmyslnou argumentaci žalované v rámci předběžného projednání nároku žalobce, která zaměňuje nemajetkovou újmu vzniklou před dnem nabytí účinnosti uvedeného zákona za nemajetkovou újmu vzniklou z nesprávného úředního postupu, ke kterému došlo, či nezákonného rozhodnutí, které bylo vydáno před účinností uvedeného zákona. Žalobce rovněž odkazuje na judikaturu Ústavního soudu a to zejména náleze II. US 590/08, kde Ústavní soud vyslovil názor, že má-li být stát skutečně považován za materiálně právní stát, musí nést objektivní odpovědnost za jednání svých orgánů.

Žalovaná se ve věci vyjádřila tak, že nárok uplatněný žalobou neuznává a to ani částečně. Žalovaná uvedla, že u ní žalobce dne 25.6.2009 dopisem ze dne 22.6.2009 uplatnil nárok na náhradu škody v souvislosti s trestním řízením vedeným u OS pro Prahu 10 pod. sp.zn. [REDAKCE] resp. [REDAKCE] ve výši 14.644,-Kč, nárok na náhradu škody spočívající v ušlém zisku ve výši 73.610,-Kč a nárok na náhradu nemajetkové újmy ve výši 3.500.000,-Kč. Žádosti žalobce bylo vyhověno co do požadované části náhrady nákladů řízení ve výši 12.860,-Kč.

Co se týká částky 1.784,-Kč, kterou žalobce požaduje jako náhradu nákladů obhajoby, když se jedná o navýšení odměny za jeden úkon právní služby o 100 % a to konkrétně soupis stížnosti proti usnesení o nepovolení obnovy řízení, zde dle žalované nejsou dány důvody ke zvýšení sazby.

Co se týká částky 73.610,-Kč, kterou žalobce požaduje jako ušlý zisk v souvislosti s výkonem trestu odnětí svobody, k tomu žalobkyně poukazuje na to, že dle § 30 zákona č. 82/1998 ve znění účinném v rozhodné době se poskytuje náhrada ušlého zisku ve výši 5.000,-Kč za každý měsíc výkonu vazby, trestu odnětí svobody, ochranné výchovy nebo ochranného léčení, pokud poškozený nepožádá, aby mu byla stanovena náhrada ušlého zisku podle zvláštních předpisů. Vznik škody však musí být prokázán a to i tehdy, je-li pro usnadnění důkazní situace využita ohledně náhrady ušlého zisku paušální částka. Náhradu ušlého zisku v paušální výši nelze v žádném případě uhradit, pokud by žalobce v době vzetí do výkonu trestu odnětí svobody zisku nedosahoval a za dobu výkonu trestu odnětí svobody mu žádný zisk neušel. Proto je nezbytné, aby vznik škody byl v tomto smyslu řádně doložen a prokázán. Žalovaná poukazuje na to, že z výpisu z obchodního rejstříku společnosti Tomi spol. s r.o. není

patrné, že by žalobce měl v rozhodném období nárok na nějaký zisk, a ze strany žalobce nebyl doložen žádný doklad, který by žalobcem tvrzenou skutečnost dokazoval.

Co se týká požadovaného zadostiučinění za nemajetkovou újmu, zde co se týká požadavku na nemajetkovou újmu v souvislosti s výkonem trestu v období od 25.4.2003 do 30.6.2004, zde žalovaná poukazuje na to, že právo na náhradu škody nemá ten, kdo si vazbu, odsouzení nebo uložení ochranného opatření zavinil sám. Dle názoru žalované si žalobce zavinil trest odnětí svobody tím, že nesplnil pravomocným rozhodnutím soudu mu uloženou povinnost spolupracovat s konkurzním správcem, když konkurzní řízení bojkotoval. Žalobce si tedy výkon trestu odnětí svobody zavinil sám. Co se týká požadavku na náhradu nemajetkové újmy v souvislosti s tvrzenou újmou na cti a pověsti žalobce v důsledku odsouzení a výkonu trestu, zde žalovaná poukazuje na to, že institut zadostiučinění v penězích za nemajetkovou újmu byl do českého právního řádu zaveden zákonem č. 160/2006, který nabyl účinnosti dne 27.4.2006. Pokud jde o zmíněnou zpětnou účinnost tohoto předpisu, tato je připuštěna pouze ve vztahu k nesprávnému úřednímu postupu a to toliko za předpokladu, že nesprávný úřední postup spočívá v průtazích v řízení. V ostatních případech vzniká právo na zadostiučinění pouze tehdy, došlo-li k vydání nezákonného rozhodnutí, či k nesprávnému úřednímu postupu za účinnosti předmětné právní normy. Žalovaná rovněž vznáší námitku promlčení žalobou uplatněného nároku, neboť tvrzená nemajetková újma měla vznikat žalobci postupně v delším časovém úseku.

Mezi účastníky je v řízení nesporné, že žalobce uplatnil svůj nárok předběžně u žalované dopisem doručeným žalované dne 25.6.2009. Žalovaná této žádosti částečně vyhověla a uhradila žalobci částku 12.860,-Kč, představující náhradu škody vzniklou vynaložením nákladů na obhajobu ze strany žalobce. Mezi účastníky byl rovněž nesporným průběh řízení vedeného před OS pro Prahu 10 pod sp.zn. [REDAKCE] (původně sp.zn. [REDAKCE]). Tyto skutečnosti tedy nebyly předmětem dokazování.

Soud I. stupně ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 20.12.2010 tak, že žalované uložil zaplatit částku 366.500,-Kč s příslušenstvím, řízení zastavil co do částky 73.610,-Kč a žalobu zamítl co do částky 3.135.284,-Kč s příslušenstvím. Soud žalobci přiznal částku 150.000,-Kč jako náhradu nemajetkové újmy vzniklé v důsledku nezákonného trestního stíhání žalobce. Dále žalobci přiznal 500,-Kč za každý den, který strávil ve výkonu trestu, tj. za 433 dní celkem 216.500,-Kč.

Proti rozsudku soudu I. stupně se odvolala žalovaná i žalobce. Žalovaná následně vzala podáním ze dne 16.2.2011 své odvolání zpět. Odvolací soud rozsudkem ze dne 19.10.2011 z části změnil rozsudek soudu I. stupně v zamítavém výroku tak, že žalobci přiznal částku 66.500,-Kč, ve zbytku rozsudek soudu I. stupně potvrdil. Žalobci však nepřiznal zákonný úrok z částky 66.500,-Kč. Odvolací soud dospěl k závěru, že žalobci přísluší za každý den trvání trestu odnětí svobody částka 1.000,-Kč. Na náhradu nemajetkové újmy způsobené nezákonným výkonem trestu odnětí svobody však odvolací soud započítal rovněž částku 150.000,-Kč, která byla žalobci přiznána z jiného právního titulu, a to jako náhrada nemajetkové újmy způsobené nezákonným rozhodnutím (usnesením o zahájení trestního stíhání).

Proti tomuto rozsudku podal žalobce dovolání. Nejvyšší soud ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 12.6.2013 tak, že zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ve výroku

III. a ve výroku II. ve slovech „a jinak, tj. co do částky 3.068.784,-Kč spolu se zákonným úrokem z částky 3.135.284,-Kč od 29.12.2009 do zaplacení se potvrzuje“. Dále zrušil rozsudek soudu I.stupně ve výroku IV. a ve výroku III., jímž byla žaloba zamítnuta co do částky 3.068.784,-Kč se zákonným úrokem z prodlení od 29.12.2009 do zaplacení a dále co do zákonného úroku z prodlení z částky 66.500,-Kč od 29.12.2009 do zaplacení. Věc byla vrácena zpět soudu I. stupně k dalšímu řízení. Dovolací soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že soud I.stupně musí nejprve odstranit vady žalobce spočívající v neurčité výši jednotlivých žalobcových nároků z hlediska, že jde o nároky se samostatným skutkovým základem a dále proto, že pro posouzení nároku na náhradu nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním je dána jiná věcná příslušnost soudu pro období do 26.4.2006 a od 27.4.2006 a dále případně vyloučit část nároku, týkající se odškodnění žalobce za nezákonné trestní stíhání a odsouzení k podmíněnému trestu odnětí svobody v době před 27.6.2006 k samostatnému řízení postupem podle § 112 odst. 2 o.s.ř. z důvodu své věcné nepříslušnosti a následně ohledně vyloučeného nároku postupovat podle § 104a odst. 2 o.s.ř. a věc po vyjádření účastníků předložit svému nadřízenému Vrchnímu soudu k rozhodnutí o tom, které soudy jsou věcně příslušné o něm rozhodnout. Odvolací soud dále uložil soudu I. stupně posoudit nárok žalobce na zákonný úrok z prodlení s odvolacím soudem pravomocně přiznané částky 66.500,-Kč od 29.12.2009 do zaplacení a výší nároku na náhradu nemajetkové újmy za výkon trestu odnětí svobody. Co se týká výše odškodnění na nezákonný výkon trestu odnětí svobody, Nejvyšší soud odkázal na rozhodnutí ve věci sp.zn. 30 Cdo 2357/2010 a uvedl, že možnost vyššího zadostiučinění bude vždy záviset na žalobcem tvrzené a případně prokázané vyšší míře (intenzitě) utrpěné nemajetkové újmy (to znamená tehdy, bylo-li zjištěno, že v průběhu výkonu trestu odnětí svobody poškozený podléhal přísnějším omezením, nebo byl vystaven náročnějším podmínkám, nežli je tomu v případě vazebního držení).

Podáním ze dne 25.9.2013, které právní zástupce žalobce upřesnil na jednání soudu dne 16.12.2013 žalobce vzal žalobu zpět co do částky 2.702.284,-Kč. Právní zástupce žalobce dále uvedl, že se domnívá, že adekvátní nemajetkovou újmou způsobenou výkonem trestu by byla částka 1.500,-Kč za den trvání výkonu trestu a poukazuje na skutečnost, že žalobce utrpěl ve výkonu trestu úraz, který měl pro něj za následek invaliditu.

Z pracovní rekomandance vystavené MUDr. Františkem Vaňousem vzal soud za prokázané, že žalobce byl uznán částečně invalidní ke dni 29.9.2008 se splatností do 30.9.2011. Listiny označené jako odškodnění pracovního úrazu vystavené ředitelem Věznice v [redacted] Mgr. J. [redacted] P. [redacted] ze dne 22.12.2003 vzal soud za prokázané, že žalobce byl odškodněn za pracovní úraz, který utrpěl ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici [redacted] v souvislosti s výkonem práce, na kterou byl během výkonu trestu zařazen. V odškodnění dostal žalobce částku 1.334,-Kč jako náhradu za ztrátu na výdělků za 23 dnů pracovní neschopnosti a 2.400,-Kč jako bolest za ztížení společenského uplatnění. Z rozhodnutí ČSSZ ze dne 8.1.2009 vzal soud za prokázané, že žalobci byl přiznán částečný invalidní důchod.

Po částečném zpětvzetí žaloby zůstal předmětem řízení pouze nárok žalobce na náhradu nemajetkové újmy, která mu byla způsobena výkonem trestu odnětí svobody v době od 25.4.2003 do 30.6.2004. Žalobci již byla jako náhrada nemajetkové újmy

způsobené z tohoto odpovědnostního titulu přiznána soudem I. stupně rozsudkem ze dne 20.12.2010 částka 216.500,-Kč. Odvolacím soudem byla žalobci dále z tohoto titulu přiznána částka 66.500,-Kč. Celkem tak byla z tohoto titulu již pravomocnými rozhodnutím soudu přiznána celkem částka 283.000,-Kč. V řízení již tedy byla vyřešena otázka vzniku odpovědnosti státu za nemajetkovou újmu, která žalobci vznikla v důsledku nezákonného omezení osobní svobody výkonem trestu odnětí svobody, v tomto ohledu je třeba odkázat na odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně ze dne 20. 12. 2010 a odvolacího soudu ze dne 19. 10. 2011. Soud I. stupně se znovu zabýval pouze výši zadostiučinění, které by bylo vzhledem ke konkrétním okolnostem případu adekvátní za nemajetkovou újmu, která žalobci vznikla v důsledku nezákonného omezení osobní svobody. V daném případě je třeba přihlídnout k tomu, že výkon trestu trval poměrně dlouhou dobu, celkem 433 dnů. Pokud byl žalobce nezákonně omezen na osobní svobodě po takto dlouhou dobu, nemajetková újma, která mu v důsledku tohoto vznikla, byla podstatně vyšší, než pokud by byl nezákonně omezen na osobní svobodě pouze v řádu dnů či měsíců. Z tohoto důvodu soud v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu ČR 30 Cdo 2357/2010 a rovněž v souladu s obecnými kritérii Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku dospěl k závěru, že v daném případě je na místě žalobce odškodnit částkou 1.200,-Kč za každý den trvání nezákonného omezení osobní svobody. Soud se tak pohybuje v rozmezí doporučeném judikaturou 500,- Kč až 1.500,-Kč za den trvání omezení osobní svobody. K tomuto vyššímu odškodnění soud přistoupil i s ohledem na to, že žalobce utrpěl v průběhu odnětí svobody pracovní úraz. Je pravdou, že za tento pracovní úraz byl žalobce v souladu s příslušnými právními předpisy odškodněn, nicméně i tato skutečnost zvyšuje míru utrpěné nemajetkové újmy, kterou žalobce v souvislosti s výkonem trestu utrpěl. Z tohoto důvodu tak žalobce shledal přiměřenou částkou 1.200,-Kč za jeden den trvání trestu odnětí svobody, celkem tak má žalobce nárok na přiznání částky 519.600,-Kč. Vzhledem k tomu, že žalobci již byla soudy přiznána částka 283.000,-Kč, má tak žalobce nárok na přiznání částky 236.600,-Kč.

Žalobce má rovněž nárok na přiznání úroků z prodlení z takto určené částky, neboť se žalovaná dostala do prodlení uplynutím 6 měsíční lhůty, kterou měla ze zákona k předběžnému projednání nároku žalobce. Tato lhůta uplynula dne 28.12.2009 a žalobce tak má už 29.12.2009 právo na zákonný úrok z prodlení ve výši stanovené nařízením vlády č. 142/1994 Sb. Úrok z prodlení soud žalobci přiznal rovněž z částky 66.500,-Kč, když tato částka mu byla přiznána odvolacím soudem, avšak bez zákonného úroku z prodlení Co do zbytku, tedy částky 129.900,-Kč soud žalobu zamítl.

Ve výroku o nákladech řízení soud co se týče nároku žalobce na zaplacení odškodnění ve výši 150.000,- Kč za nezákonné trestní stíhání a dále částky 519.000,- Kč jako odškodnění za nezákonný výkon trestu, zde soud rozhodl v souladu s ustanovením § 142 odst. 3 o.s.ř., neboť výše plnění závisela na úvaze soudu. Za řízení před soudem prvního stupně má žalobce právo na náklady řízení počítány z částky 669.000, - Kč, tedy celkem za 8 úkonů právní služby (příprava a převzetí věci, sepsí žaloby, sepsí podání ve věci samé ze dne 4. 5. 2010, 27. 8. 2010, 10. 12. 2010 a 3x účast na jednání soudu) a 10.980,- Kč dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., 8x režijní paušál a 300,- Kč, 3x cestovné za cestu Kutná Hora – Praha a zpět ve výši 2.832,- Kč a příslušné DPH, celkem tedy za v pořadí první řízení před soudem I. stupně **112.617,- Kč**. Za řízení před odvolacím soudem, kde byla předmětem řízení rovněž částka 303.100,- Kč za 2 úkony

právní služby á 9.540,- Kč, 2x režijní paušál á 300,-Kč, cestovné za cestu Kutná Hora a zpět ve výši 991,- Kč, parkovné 50,- Kč a příslušné DPH, celkem **25.072,- Kč**. V řízení před dovolacím soudem, kde byla předmětem řízení, co se týká nemajetkové újmy částka 236.000,- Kč má žalobce nárok na náhradu nákladů na 2 úkony právní služby (porada s klientem dne 15. 2. 2012 a sepis dovolání) á 9.260,- Kč, 2x režijní paušál á 300,- Kč a DPH, celkem **23.135,- Kč**. Náklady v pořadí druhém řízení před soudem I. stupně zahrnují odměnu advokáta za 3 úkony právní služby á 9.260,- Kč (porada s klientem, sepis podání ve věci samé ze dne 25. 9. 2013 a účast na jednání soudu dne 16. 12. 2013), 3x režijní paušál á 300,- Kč, cestovné za cestu Kutná Hora – Praha a zpět ve výši 981,- K a DPH, celkem **35.890,- Kč**. Celkem tak činí náklady řízení částku 196.714,- Kč.

Co se týká ostatních nároků, ohledně kterých vzal žalobu žalobce zpět, zde by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, neboť žalobce procesně způsobil zastavené řízení. Žalované však žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího ve třech vyhotoveních.

V Praze dne 16. prosince 2013

Mgr. Lucie Šternová, v.r.
soudkyně

Za správnost: Baštová DiS.